

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **D. G.**, proti žalovanému: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 3/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2008, č. j. 8 Ca 67/2006 – 93,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2008, č. j. 8 Ca 67/2006 – 93, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2008, č. j. 8 Ca 67/2006 – 93, bylo zrušeno rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 30. 1. 2006, zn. 6651/04/III/Kn, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále jen „účastnice řízení“) a potvrzeno rozhodnutí děkana 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 904/2575/04, o jejím vyloučení ze studia z důvodu spáchání závažného disciplinárního přestupku. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že rozhodl-li rektor o disciplinárním přestupku účastnice řízení dne 30. 1. 2006, stalo se tak po uplynutí jednoleté lhůty stanovené v § 66 zákona č. 111/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), a to 367. den, přičemž do této lhůty nebyla podle § 41 s. ř. s. započítána doba řízení před soudem, tj. od 22. 2. do 5. 12. 2005.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že jednoletá lhůta k projednání disciplinárního přestupku začala běžet dne 16. 4. 2004 a poslední den připadl na sobotu 28. 1. 2006. Podle obecných zásad počítání lhůt, připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, což bylo v tomto případě pondělí 30. 1. 2006. Vzhledem

k uvedenému byl disciplinární přestupek projednán včas. Dále stěžovatelka namítala, že městský soud ve věci nerozhodl v plném rozsahu, neboť účastnice řízení žalovala celkem tři žalované a v tomto směru se s žalobou nevypořádal. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Účastnice řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti označila argumentaci stěžovatelky ohledně „obecného“ počítání roku za zcela mylnou, neopodstatněnou, která se nevztahuje na disciplinární řízení na vysokých školách. Ve vnitřních předpisech fakulty a univerzity ani v zákoně o vysokých školách není stanoveno, že by se rok počítal tímto způsobem. Navíc by to bylo vůči účastnici řízení nespravedlivé. I kdyby však rektor Univerzity Kalovy v Praze rozhodl v zákonné lhůtě, což ale neudělal, na věci by to nic nezměnilo, neboť městský soud již jednou rozhodl ve prospěch účastnice řízení, a to rozsudkem č. j. 9 Ca 54/2005 - 70. Kasační stížnost je tedy nedůvodná, a proto navrhla, aby byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vadu uvedenou v odst. 3 tohoto ustanovení, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V kasační stížnosti stěžovatelka především vyslovila nesouhlas s právním názorem městského soudu, že disciplinární přestupek nebyl projednán v zákonné lhůtě.

K nedodržení lhůty stanovené v ustanovení § 66 zákona o vysokých školách k projednání disciplinárního přestupku, jak namítala v žalobě účastnice řízení, městský soud pouze uvedl, že „Jestliže tedy rektor rozhodl o tomto disciplinárním přestupku dne 30. 1. 2006, o čemž rovněž není pochyb, neboť toto datum uvádí i žalovaná ve svém vyjádření k žalobě, bylo o disciplinárním přestupku rozhodnuto po zákonem stanovené jednoleté lhůtě (§ 66 zákona č. 111/1998 Sb.) a to 367. den, tedy nebyl dodržen zákon v tom, že disciplinární přestupek nelze projednat, jestliže uplynula lhůta jednoho roku od jeho spáchání.“ Dále k tomu pro úplnost dodal, v daném případě se ve smyslu ustanovení § 41 s. ř. s. do předmětné jednorroční lhůty nezapočítává doba řízení před soudem.

Protože s. ř. s. nemá ustanovení upravující podobu soudního rozhodnutí, je třeba ve smyslu ustanovení § 64 s. ř. s. použít přiměřeně ustanovení první a třetí části o. s. ř. Podle ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. není-li dále stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy. Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé. Z uvedených ustanovení lze dovodit, že pouze tehdy, má-li odůvodnění rozsudku náležitosti stanovené v § 157 odst. 2 o. s. ř. bude se jednat o rozhodnutí přezkoumatelné.

Městský soud, jak bylo výše uvedeno, v odůvodnění napadeného rozsudku pouze zcela obecně konstatoval, že o disciplinárním přestupku bylo rozhodnuto po zákonem stanovené jednoroční lhůtě, aniž by se však vypořádal s povahou této lhůty (jedná-li se o lhůtu procesní či hmotněprávní) a se skutečností, že poslední den této lhůty připadl na sobotu (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1998, sp. zn. IV. ÚS 365/97). Stejně tak se nijak nevypořádal s otázkou zániku odpovědnosti za disciplinární přestupek (§ 66 zákona o vysokých školách), tj. zda o disciplinárním přestupku musí být v předmětné lhůtě pravomocně rozhodnuto (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39). Z odůvodnění napadeného rozsudku tak není zřejmé, zda se městský soud těmito otázkami vůbec zabýval a jak je posoudil, tedy na základě jakých právních úvah dospěl k závěru, že disciplinární přestupek účastnice řízení již nelze projednat. Rozsudek městského soudu tak postrádá úplnost, srozumitelnost a přesvědčivost, která je zákonem požadována, a takové rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud stěžovatelka namítala, že městský soud ve věci nerozhodl v plném rozsahu, protože v žalobě byly označeny tři žalovaní, s čímž se nevypořádal, je tato námitka důvodná. I když rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, uvedl, že „V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako se žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně žalobce v žalobě jako žalovaného označil. Zvláštní usnesení o tom soud nevydává.“, jednalo se o situaci, kdy byl v žalobě označen jako žalovaný pouze jeden subjekt, který byl žalobcem nesprávně určen. V dané případě však účastnice řízení v žalobě označila jako žalované: 1/ Děkan 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy, 2/ Rektor Univerzity Karlovy a 3/ Univerzita Karlova. Proto se měl městský soud s otázkou pasivní legitimace vypořádat a nikoliv pouze konkludentně jednat s jedním z označených subjektů.

Stěžovatelka spolu s kasační stížností podala žádost, aby byl kasačním stížnostem přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má zato, že neprodleným rozhodnutím ve věci odpadl důvod pro rozhodování o odkladném účinku.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu